

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v věci žalobce: **K. Č. r., v. o. s.**, se zastoupen JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem v Praze 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce**, se sídlem v Brně, Květná 15, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2004, č. j. 29 Ca 117/2003 – 60, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 1279,30 Kč do 15-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ústředního ředitele České zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 31. 12. 2002, č. j. 166/126/9/02-SŘ, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele krajského inspektorátu České zemědělské a potravinářské inspekce v Olomouci ze dne 11. 9. 2002, č. j. 3458/248/8/2002-SŘ, kterým byla žalovanému podle § 17 odst. 4 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), uložena pokuta ve výši 190 000 Kč, a to za porušení povinností stanovených v § 5 písm. a), § 6 odst. 1 písm. a), b), c), d), e), i), a), n), § 8 odst. 2, § 10 odst. 1 písm. a), b), c), § 11 odst. 2 písm. a) bod 4., § 11 odst. 2 písm. b) bod 1. a 2. a opětovné porušení povinnosti stanovené v ustanoveních § 6 odst. 1 písm. i), § 10 odst. 1 písm. a), b), § 17 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí o uložení pokuty mělo být uvedeno, jaká hlediska byla vzata v úvahu, jaké skutečnosti byly pro tato hlediska rozhodná, jak byla tato hlediska hodnocena a jakými úvahami se přitom správní orgán řídil. Tyto náležitosti však podle žalobce rozhodnutí o uložení pokuty nesplňuje, když obsahuje pouze výčet hledisek uvedených v § 17 zákona o potravinách, pod která subsumuje znění skutkových podstat a nikoli rozhodné skutečnosti. Z rozhodnutí o uložení pokuty tedy nelze zjistit, jakými rozhodnými skutečnostmi (s výjimkou absolutního množství potravin) se prvoinstanční orgán v rámci jednotlivých zákonných hledisek zabýval, jak tato hlediska hodnotil, ani jakými úvahami se při tom řídil. Žalobce dále namítal, že v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu mělo být přihlédnuto též k tomu, že nebyl zjištěn žádný škodlivý následek jednání, že doba jednání byla krátká a že poměr množství potravin, u nichž byl zjištěn nedostatek, k celkovému množství potravin, které byly podrobeny kontrole, bylo nízké. K námitce doby trvání jednání se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil. Žalobce rovněž upozornil na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že míru následků prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyhodnotil. Jak k tomuto závěru dospěl, však není zřejmé; v odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty se totiž hledisko následků jednání vůbec neobjevuje. Podle žalobce měl žalovaný při kontrole přihlédnout i k poměru množství potravin, u nichž byl zjištěn nedostatek, k celkovému množství potravin, které byly podrobeny kontrolám, na jejichž základě bylo rozhodnuto. Žalobce byl dále toho názoru, že správní orgán prvního stupně porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Námitka porušení zásady zákazu dvojího přičítání byla uplatněna proti dvojímu přičítání množství potravin a dvojímu přičítání „uvádění do oběhu potravin jiných než zdravotně nezávadných a uvádění do oběhu potravin klamavě označených“. K této námitce se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil. V důsledku shora zmíněných vad pak byla žalobci uložena nepřiměřená pokuta. Žalobce rovněž poukázal na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ani neuvedl, proč jednání uvedené pod bodem 11. napadeného rozhodnutí kvalifikoval jako nesplňování požadavků na jakost ve smyslu ustanovení 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách, přičemž prvostupňový orgán toto jednání kvalifikoval jako uvádění do oběhu potravin klamavě označených. Žalobce měl tedy za to, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a pokuta uložena v nepřiměřené výši. Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 20. 9. 2004, č. j. 29 Ca 117/2003 – 60, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění krajský soud poukázal na to, že z ustanovení § 17 odst. 7 zákona o potravinách vyplývá pro správní orgán rozhodující o výši ukládané pokuty požadavek zákona, zabývat se především závažností, způsobem, dobou trvání a následky protiprávního jednání. Tím je vyjádřen zájem zákonodárce, aby především tyto okolnosti případu byly vzaty v úvahu, pokud jde o rozhodování o konkrétní výši ukládané pokuty. Jedná se o výčet demonstrativní, který znamená, že správní orgán je oprávněn při svých úvahách o konkrétní výši ukládané pokuty hodnotit i jiná hlediska, která v rámci správní úvahy považuje za důležitá. Pokud jde o hledisko závažnosti protiprávního jednání, pak je, podle názoru krajského soudu, možno z napadeného rozhodnutí relevantně dovodit pouze hledisko uváděného množství potravin jiných než zdravotně nezávadných a klamavě označených, které byly nepravdivě označeny údajem o jakostní třídě. Samotné skutečnosti, že šlo o potraviny závadné, klamavě označené, označené nepravdivě, i že došlo k porušení povinnosti označit řádně potraviny, vyřadit potraviny nejakostní a neuvádět do oběhu potraviny s prošlým datem použitelnosti a skutečnost, že k porušení některých povinností došlo opětovně, však nelze pro úvahy

o konkrétní výši uložené pokuty již zohlednit, neboť tato kritéria jsou již zohledněna ve skutkových podstatách jednotlivých správních deliktů, kterých se žalobce dopustil, a tyto skutečnosti jsou vzaty v úvahu již zákonodárcem při stanovení horní hranice pokuty, která za takovéto delikty může být uložena. Pokud jde o hodnocení následků protiprávního jednání žalobce, pak je v napadených rozhodnutích pouze uvedeno, že zde mohlo dojít k poškození zdraví a že spotřebitel zakoupil potraviny neodpovídající jakosti. U všech správními orgány použitých kritérií zůstalo neobjasněno, zda zjištěné skutečnosti považují správní orgány za „polehčující“ či „přítěžující“ pokud jde o úvahy o konkrétní výši ukládané pokuty, tedy jak tyto skutečnosti přispěly ke konkrétnímu stanovení výše uložené pokuty. Krajský soud proto souhlasil s žalobcem, že úvahy o uložení konkrétní výše pokuty jsou natolik kusé, že zakládají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek skutkových důvodů. Krajský soud se rovněž ztotožnil s námitkou žalobce, že z napadeného rozhodnutí žalovaného nelze zjistit, zda podle názoru žalovaného prvoinstanční orgán přičítal opětovné porušení některých povinností i při samotném rozhodnutí o konkrétní výši pokuty v rámci stanovené sazby či nikoliv a nelze ani zjistit, jaké důsledky ze svého závěru žalovaný dovodil ve vztahu k rozhodnutí o výši pokuty. Soud přisvědčil i žalobcově námitce, že z napadeného rozhodnutí žalovaného není jasné, proč bylo jednání uvedené pod bodem 11. napadeného rozhodnutí žalovaného kvalifikováno jako nesplnění požadavků na jakost ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách, když prvostupňový správní orgán toto jednání kvalifikoval jako uvádění do oběhu potravin klamavě označených. Dále není také zřejmé, zda z této změny byly žalovaným vyvozeny nějaké závěry. Za nedůvodnou naopak krajský soud shledal námitku, že bylo povinností správních orgánů přihlédnout jak k absolutnímu, tak i k relativnímu množství zboží. Takováto povinnost z ustanovení § 17 odst. 7 zákona o potravinách přímo nevyplývá, nicméně vzhledem k demonstrativnímu výčtu hledisek, ke kterým má správní orgán při úvahách o konkrétní výši uložené pokuty přihlédnout, nelze takovéto hledisko vyloučit, ovšem jeho použití je pouze věcí správního uvážení příslušného správního orgánu. Nezákonnost postupu správních orgánů nelze z takového jednání bez dalšího dovozovat.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále též jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel předně poukazuje na to, že ve výroku napadeného rozsudku je pod bodem II. uvedeno, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, ale v odůvodnění téhož rozsudku je uvedeno, že náhrada nákladů řízení spočívá z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Výrok o náhradě škody tedy neodpovídá jeho odůvodnění a je nesrozumitelný. Stěžovatel dále uvádí, že ustanovení § 17 odst. 7 zákona o potravinách v době vydání správního rozhodnutí tj. v září 2002 stanovilo, že při rozhodování o uložení pokuty a její výši orgány dozoru přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Uvedené podmínky jsou tedy stanoveny taxativně na rozdíl od předchozí právní úpravy, kde byly stanoveny demonstrativně. V odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu ve správním řízení je uvedeno, že správní orgán přihlédl k závažnosti a počtu porušených povinností ze strany účastníka řízení, zabýval se i množstvím nevyhovujících potravin s přihlédnutím k době trvání kontroly i počtu provozoven, na nichž byly nedostatky zjištěny. Doba prováděné kontroly je zřejmá z úvodu odůvodnění rozhodnutí, kde jsou popsány provozovny i data jednotlivých kontrol a je zde uveden i odkaz na jednotlivé protokoly o kontrole. Z odůvodnění nepochybně vyplývá, že pokud spotřebitel nakoupil potraviny neodpovídající jakosti, nemůže se jednat o polehčující okolnost zvýhodňující žalovaného při stanovení výše pokuty a výše uložené pokuty odpovídá zjištěným nedostatkům bez přihlédnutí k jakýmkoliv polehčujícím okolnostem. Stěžovatel proto navrhuje,

aby Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2004 č. j. 29 Ca 117/2003 – 60 se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu § 107 s. ř. s. přiznal odkladný účinek jím podané kasační stížnosti.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce poukazuje na to, že rozhodnutí o nákladech řízení tak, jak je uvedeno v napadeném rozsudku, nemůže zakládat jeho nezákonnost, tím méně pak nezákonnost výroku ve věci samé uvedeného pod bodem I. napadeného rozsudku. Žalobce dále poznamenává, že ustanovení § 17 odst. 7 zákona o potravinách stanovilo, že při rozhodování o výši pokuty a její výši přihlíží orgán dozoru zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Zákon v tehdy platném znění obsahoval příkladný výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen při rozhodování o uložení pokuty a její výši přihlídnout. Takováto právní úprava tedy váže správní orgán v tom smyslu, že právě všemi těmito zákonnými hledisky se musí zabývat vždy (ačkoliv nikoliv pouze jimi), když vedle toho správní orgán nechává na úvaze, zda přihlédne ještě k hlediskům dalším v zákoně přímo neuvedeným, leč pro projednávaný případ významným (k tomu možno srovnat rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 7 A 77/1999 – 41). To, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení jednotlivých hledisek zákonem stanovených kritérií pak správní orgán uvede v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce se ztotožňuje se závěrem uvedeným v napadeném rozsudku, že rozhodnutí stěžovatele ani předchozí rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu tyto skutečnosti neobsahovalo. Žalobce má za to, že nezákonnost zrušení rozhodnutí stěžovatele spočívá rovněž v tom, že jím bylo potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu přesto, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky; toto rozhodnutí bylo vydáno přesto, že prvoinstanční rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, nebylo přezkoumáno v celém rozsahu; rozhodnutí stěžovatele je v rozporu se skutečným stavem věci a spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce rovněž uvádí, že se zcela ztotožňuje se závěrem uvedeným v odůvodnění napadeného rozsudku, že ze zrušeného rozhodnutí stěžovatele nelze zjistit, zda podle názoru stěžovatele prvoinstanční správní orgán přičítal opětovné porušení některých povinností při samotném rozhodnutí o konkrétní výši pokuty v rámci stanovené sazby či nikoliv, a nelze ani zjistit, jaké důsledky z jeho závěru stěžovatel dovodil ve vztahu k rozhodnutí o výši pokuty. Žalobce se ztotožňuje i se závěrem krajského soudu uvedeným v odůvodnění napadeného rozsudku, že ze zrušeného rozhodnutí stěžovatele není jasné, proč bylo jednání uvedené pod bodem 11. rozhodnutí stěžovatele kvalifikováno jako nesplnění požadavku na jakost ve smyslu ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách, když prvostupňový správní orgán toto jednání kvalifikoval jako uvádění do oběhu potravin klamavě označených, a že není zřejmé, zda z této změny byly stěžovatelem vyvozeny nějaké závěry. S ohledem na výše uvedené má proto další účastník za to, že napadený rozsudek je věcně správný a kasační stížnost stěžovatele je nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně při posuzování výše pokuty přihlédl ve smyslu § 17 odst. 7 zákona o potravinách zejména k množství potravin uváděných účastníkem řízení do oběhu v rozporu se zákonem o potravinách a také k míře závažnosti protiprávního jednání, která spočívá v tom, že účastník řízení uvedl do oběhu cca 1839 kg potravin jiných, než zdravotně nezávadných a klamavě označených, které byly nepravdivě označeny údajem o jakostní třídě. Přísný postih za uvádění do oběhu potravin jiných než zdravotně nezávadných a klamavě označených bylo záměrem i zákonodárce, neboť uvedené protiprávní jednání je posuzováno nejpřísněji. Důkazem jeho záměru je, že pokuta může být uložena až do výše 3 000 000 Kč a při opětovném porušení až do výše 5 000 000 Kč. Závažnost protiprávního jednání dále zvyšuje porušení povinnosti označit způsobem stanoveným vyhláškou potravinu balené ve výrobě a potravinu nebalené, porušení povinnosti vyřadit z dalšího oběhu potravinu neodpovídající požadavkům na jakost a porušení zákazu uvádět do oběhu potravinu s prošlým datem použitelnosti. Míra závažnosti je dána faktem, že k porušení některých povinností došlo opětovně. Z hlediska následků protiprávního jednání se přihlíželo k možnosti poškození zdraví spotřebitele při konzumaci potravin postižených hnilobou či plísní. V ekonomické rovině poškozuje spotřebitele skutečnost, že si zakoupí potravinu neodpovídající deklarované jakostní třídě. Pokuta uložená při dolní hranici zákonné sazby, je zcela přiměřená zjištěnému porušení právních povinností a byla uložena, nesouc v sobě i nezbytný preventivní prvek.

K námitkám žalobce o nedostatečnosti a nezákonnosti takového odůvodnění pokuty stěžovatel ve svém rozhodnutí uvedl, že v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je odůvodněna uložena pokuta zejména zjištěným množstvím nevyhovujících potravin, a dále tím, že část kontrolovaných potravin byla jiná než zdravotně nezávadná. To, že část povinností porušil účastník řízení opětovně bylo právě důvodem k použití zákonného ustanovení s vyšší horní sazbou pro uložení pokuty. Při hodnocení míry zavinění důležité pro stanovení výše pokuty, nelze zjištěné množství nevyhovujících potravin hodnotit jako relativní vzhledem k množství prodávaných potravin, ale je nutno tyto potraviny hodnotit jako absolutní množství potravin, které mohlo ohrozit nebo poškodit spotřebitele. Míru následků protiprávního jednání účastníka řízení prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž vyhodnotil. Při stanovení výše pokuty uložené napadeným prvostupňovým rozhodnutím přihlédl odvolací orgán ve smyslu ustanovení § 17 odst. 7 zákona o potravinách k závažnosti a počtu porušených povinností ze strany účastníka řízení. Zabýval se i množstvím nevyhovujících potravin, které činilo 1839 kg, s přihlédnutím k době trvání kontroly i počtu provozoven, na nichž byly nedostatky zjištěny. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem považoval stěžovatel výši pokuty uložené napadeným rozhodnutím výrazně pod jednou pětinou zákonné sazby za přiměřenou.

Podle ustanovení § 107 odst. 7 zákona o potravinách ve znění platném v době, kdy rozhodoval prvostupňový správní orgán, se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Ustanovení § 17 odst. 7 zákona o potravinách obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení výše pokuty. Vzhledem k tomu, že se jedná o výčet demonstrativní, je správní

orgán oprávněn při svých úvahách o konkrétní výši ukládané pokuty hodnotit i jiná hlediska, která v rámci správní úvahy považuje za důležitá. Zatímco tedy odůvodnění výše pokuty z hlediska užití aspektů, jež nejsou obsaženy v § 17 odst. 7 zákona o potravinách, je třeba posuzovat s ohledem na jejich adekvátnost a přesvědčivost ve vztahu k rozhodované věci, pak hlediska v citovaném ustanovení uvedená je třeba zohlednit a posoudit vždy. Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující. Uvede-li správní orgán pouze tolik, že k nějakému aspektu přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou, tomuto aspektu přiřadil, stává se takové tvrzení do značné míry neurčitým, a v důsledku toho i nepřezkoumatelným.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že pokud jde o hledisko závažnosti protiprávního jednání, pak je možno z rozhodnutí žalovaného (správního orgánu I. stupně) relevantně dovodit pouze hledisko uváděného množství potravin jiných než zdravotně nezávadných a klamavě označených, které byly nepravdivě označeny údajem o jakostní třídě. Samotné skutečnosti, že šlo o potraviny závadné, klamavě označené, označené nepravdivě, i že došlo k porušení povinnosti označit řádně potraviny, vyřadit potraviny nejakostní a neuvádět do oběhu potraviny s prošlým datem použitelnosti a skutečnost, že k porušení některých povinností došlo opětovně, však nelze pro úvahy o konkrétní výši uložené pokuty již vzít v úvahu. Tato kritéria jsou totiž již zohledněna ve skutkových podstatách jednotlivých správních deliktů, kterých se žalobce dopustil, a za které zákonodárce stanovil možnost uložit pokutu do určité výše. Vzhledem k tomu, že tato výše není stanovena pro všechny delikty obsažené v zákoně o potravinách stejně, lze usuzovat na závažnost jednotlivých deliktů s ohledem na maximální výši pokuty, již je možno v konkrétních případech uložit. Pokud tedy je závažnost porušení ustanovení zákona o potravinách zohledňována i při stanovování výše pokuty, došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Podle této zásady platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Nelze jednu a tutéž skutečnost, která v posuzované věci je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. K porušení zásady zákazu dvojího přičítání přitom v posuzovaném případě došlo i tím, že správní orgán přihlédl při stanovení výše pokuty k opakovanosti žalobcova deliktu, ačkoli opakovanost protiprávního jednání je znakem kvalifikované skutkové podstaty obsažené v § 17 odst. 4 zákona o potravinách, v tehdy platném znění, jež stanovil možnost uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč oproti maximální výši pokuty 3 000 000 Kč v případě, že znak opakovanosti ve smyslu § 17 odst. 5 zákona o potravinách, v tehdy platném znění, není dán. Pokud opakovanost porušení povinností plynoucích z ustanovení zákona o potravinách je pojmovým znakem skutkové podstaty, nelze k tomuto aspektu přihlížet při ukládání pokuty. Nejvyšší správní soud tak má za to, že prvostupňový správní orgán při ukládání pokuty pochybil jednak tím, že se nevypořádal dostatečným a přezkoumatelným způsobem s hledisky, jež je na základě ustanovení § 17 odst. 7 zákona o potravinách povinen zohlednit, a jednak porušením zásady zákazu dvojího přičítání, kdy stěžovatel zohlednil závažnost deliktního jednání a skutečnost opakovanosti takového jednání jak při subsumpci pod konkrétní zákonná ustanovení, tak i při odůvodňování uložené pokuty.

Za zcela nedůvodnou považuje zdejší soud stěžovatelovu námitku, že výrok o náhradě škody neodpovídá jeho odůvodnění a je nesrozumitelný, když ve výroku II. napadeného rozsudku je uvedeno, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, ale v odůvodnění téhož rozsudku je uvedeno, že náhrada nákladů řízení spočívá z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Předně je třeba podotknout, že se nejedná o náhradu škody, nýbrž, jak je uvedeno v samotném výroku, jedná se o náhradu nákladů řízení. Ze souvislosti rozsudku je přitom zjevné, že částka uvedená v odůvodnění rozsudku je zjevnou nesprávností spočívající v chybě v psaní. Ostatně Krajský soud v Brně tuto chybu opravil přepsáním částky 1000 Kč na 2000 Kč přímo v originále rozsudku, přičemž ze spisu vyplývá, že žalobce i stěžovatel byli řádně vyzváni ke krátkodobému navrácení zaslaných rozsudků za účelem opravy chyby.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

K žádosti stěžovatele, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že odkladný účinek podané kasační stížnosti nebyl přiznán, neboť stěžovateli zrušením jeho rozhodnutí o uložení pokuty žalobci nehrozila, jakožto správnímu orgánu, bez dalšího nenahraditelná újma ve smyslu § 73 odst. 2 a § 104 s. ř. s. Ostatně stěžovatel v návrhu ani neuvedl skutečnosti, z nichž splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dovozoval.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., a to tak, že stěžovatel je povinen žalobci, který měl ve věci plný úspěch, zaplatit náklady řízení představující jeden úkon právní pomoci po 1000 Kč [vyjádření ke kasační stížnosti – § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 1 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, a DPH ve výši 204,30 Kč (19%), celkem tedy 1279,30 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu